

Mutta kun ne seitsemän päivää olivat päättymässä, näkivät Aasiasta tulleet juutalaiset hänet pyhäkössä, kiihoittivat kaiken kansan ja kävivät häneen käsiksi ja huusivat: "Israelin miehet, auttakaa! Tämä on se mies, joka kaikkialla opettaa kaikkia ihmisiä meidän kansaamme ja lakiamme ja tätä paikkaa vastaan, onpa vielä tuonut kreikkalaisia pyhäkköönkin ja saastuttanut tämän pyhän paikan." Sillä he olivat ennen nähneet efesolaisen Trofimuksen kaupungilla hänen kanssaan ja luulivat, että Paavali oli tuonut hänet pyhäkköön.

Ja koko kaupunki tuli liikkeelle, ja väkeä juoksi kokoon; ja he ottivat Paavaliin kiinni, raastoivat hänet ulos pyhäköstä, ja heti portit suljettiin. Ja kun he tahtoivat hänet tappaa, sai sotaväenosaston päällikkö sanan, että koko Jerusalem oli kuohuksissa. Tämä otti heti paikalla mukaansa sotilaita ja sadanpäämiehiä ja riensi alas heidän luoksensa.

Kun he näkivät päällikön ja sotilaat, lakkasivat he lyömästä Paavalia. Silloin päällikkö astui esiin, otatti hänet kiinni ja käski sitoa hänet kaksilla kahleilla ja kysyi, kuka hän oli ja mitä hän oli tehnyt. Mutta kansanjoukosta huusivat toiset sitä, toiset tätä. Ja koska hän melun tähden ei voinut saada varmaa selkoa, käski hän viedä hänet kasarmiin.

Ja kun Paavali tuli portaille, täytyi sotamiesten kantaa häntä kansan väkivallan tähden; sillä suuri kansanpaljous seurasi perässä ja huusi: "Vie pois hänet!" Ja kun oltiin kuljettamassa Paavalia sisälle kasarmiin, sanoi hän päällikölle: "Onko minun lupa sanoa sinulle jotakin?" Niin tämä sanoi: "Osaatko sinä siis kreikkaa? Etkö sitten olekaan se

egyptiläinen, joka hiljakkoin villitsi ne neljätuhatta murhamiestä ja vei heidät erämaahan?" Niin Paavali sanoi: "Minä olen juutalainen mies, Tarson, tunnetun Kilikian kaupungin, kansalainen; pyydän sinua, salli minun puhua kansalle".

Ja kun hän sen salli, niin Paavali, seisoen portailla, viittasi kädellään kansalle; ja kun oli syntynyt syvä hiljaisuus, puhui hän heille hebreankielellä ja sanoi: "Miehet, veljet ja isät, kuulkaa, mitä minä nyt teille puolustuksekseni puhun". Kun he kuulivat hänen puhuvan heille hebreankielellä, syntyi vielä suurempi hiljaisuus.

Ja hän sanoi: "Minä olen juutalainen, syntynyt Kilikian Tarsossa, mutta kasvatettu tässä kaupungissa ja Gamalielin jalkojen juuressa opetettu tarkkaan noudattamaan isien lakia; ja minä kiivailin Jumalan puolesta, niin kuin te kaikki tänä päivänä kiivailette. Ja minä vainosin tätä tietä aina kuolemaan asti, sitoen ja heittäen vankeuteen sekä miehiä että naisia, niin kuin myös ylimmäinen pappi voi minusta todistaa, ja kaikki vanhimmat. Minä sain heiltä myös kirjeitä veljille Damaskoon, ja minä matkustin sinne tuodakseni nekin, jotka siellä olivat, sidottuina Jerusalemiin rangaistaviksi.

Niin tapahtui, kun minä matkalla ollessani lähestyin Damaskoa, että keskipäivän aikaan yhtäkkiä taivaasta leimahti suuri valo minun ympärilläni; ja minä kaaduin maahan ja kuulin äänen sanovan minulle: 'Saul, Saul, miksi vainoat minua?' Niin minä vastasin: 'Kuka olet, herra?' Ja hän sanoi minulle: 'Minä olen Jeesus Nasaretilainen, jota sinä vainoat'. Ja minun seuralaiseni näkivät kyllä valon, mutta eivät kuulleet sen ääntä, joka minulle puhui.

Ja minä sanoin: 'Herra, mitä minun pitää tekemän?' Herra sanoi minulle: 'Nouse ja mene Damaskoon, niin siellä sinulle sanotaan kaikki, mikä sinulle on tehtäväksi asetettu'. Ja kun minä sen valon kirkkaudesta

tulin näkemättömäksi, taluttivat seuralaiseni minua kädestä, ja niin minä tulin Damaskoon.

Ja eräs mies, hurskas lain mukaan, nimeltä Ananias, josta kaikki siellä asuvat juutalaiset todistivat hyvää, tuli minun tyköni, astui eteeni ja sanoi minulle: 'Saul, veljeni, saa näkösi jälleen'. Ja sillä hetkellä minä sain näköni ja katsoin häneen. Niin hän sanoi: 'Meidän isiemme Jumala on valinnut sinut tuntemaan hänen tahtonsa ja näkemään Vanhurskaan ja kuulemaan hänen suunsa äänen; sillä sinä olet oleva hänen todistajansa kaikkien ihmisten edessä, sen todistaja, mitä olet nähnyt ja kuulut. Ja nyt, mitä viivyttelet? Nouse, huuda avuksi hänen nimeänsä ja anna kastaa itsesi ja pestä pois syntisi.'

Paavaliin todistus kaikelle kansalle syntyi vakavan koettelemuksen keskellä. Juutalaiset kiihoittivat kansaa Paavalia vastaan syyttären häntä; "Israelin miehet, auttakaa! Tämä on se mies, joka kaikkialla opettaa kaikkia ihmisiä meidän kansaamme ja lakiamme ja tätä paikkaa vastaan, onpa vielä tuonut kreikkalaisia pyhäkköönkin ja saastuttanut tämän pyhän paikan."

- He olivat täysin sokeita evankeliumille ja Jumalan tahdolle. He näkivät vaan oman lakinsa ja sen kiihkomielisen täyttämisen. Pelkästään omien luulojensa perusteella he saivat koko kansan miltei hysteeriseksi ja puhkumaan vihaa Paavalia kohtaan. Hehän olivat nähneet erään efesolaisen miehen Paavaliin seurassa kaupungilla ja luulivat nyt, että Paavali oli tuonut hänet pyhäkköön, johon pakanoiden ei ollut lupa tulla.

Niin he raastoivat julmasti Paavaliin ulos pyhäköstä tahtoen tappaa hänet. Ajattelepa, millaista kiihkoa ja lahkohenkeä juutalaisilla oli. He olivat valmiita tappamaan toisen ihmisen - jopa ilman oikeudenkäyntiä pelkästään omien luulojensa perusteella. Uskonnollinen ihminen onkin pahin peto tässä maailmassa. Hän ammentaa pahuuteensa voiman käyttäen hyväkseen jumalaisia ja pyhiä asioita - yleensä saavuttaakseen vain inhimilliset päämääränsä. Ajattele, että koko Jerusalem oli

kuohuksissaan vain yhden miehen paikalle saapumisesta! – Mutta siinä olikin kyse vallasta ja taisteluista, jotka käydään aivan eri ulottuvuuksissa. Paholainen tiesi kyllä, millä asialla Hengellä täytetty Paavali oli ja siksi tapahtui tämä *"riivaantumisen."* Eihän Paavali ollut muuta mielessä, kuin julistaa evankeliumia Jeesuksesta Kristuksesta.

Hyväksi onneksi joukko sadanpäämiehiä tuli paikalle, ennenkö he olisivat ehtineet surmata Paavalia. He ottivat hänet, sitoivat kahleisiin ja veivät kasarmille. Siinä vaiheessa Paavali oli jo hakattu niin huonoon kuntoon, että sotilaiden täytyi kantaa häntä. Kuitenkin Paavali näki tilaisuutensa koittaneen, ja niin hän pyysikin lupaa sanoa kansalle muutaman sanan. Ajattele, miten pahan juonittelut saivat nenilleen, kun Paavali käänsi yhtäkkiä tilanteen herätyskokoukseksi! – Hän aloittaa ihmeellisillä sanoilla, rakkaudellisilla ja hyväntahtoisilla, sanoen:

"Miehet, veljet ja isät, kuulkaa, mitä minä nyt teille puhun".

Ajattele, että hän kutsuu veljikköön tappajiaan aloittaessaan puolustuspuheensa. Vain Pyhä Henki antaa tällaisen voiman ja tyyneyden hetkessä, jolloin on pahoin hakattuna ja henkisestikin lynkattuna. Paavali kertoo avoimesti kansalle oman taustansa, kuinka hänet on tarkoin kasvatettu ja koulutettu noudattamaan isiensä lakia. Hän kertoo, kuinka hän aivan samoin kiivaasti Jumalan puolesta, vainoten kristittyjä aina kuolemaan saakka.

Sitten Paavali kertoo, kuinka hän olisi saanut myös suosituskirjeen Ylimmäiseltä papilta mennä myös Damaskokseen ja toimittaa siellä olevia kristittyjä vankeuteen. Hän kertoo, miten matkalla sinne tapahtuu jotain kerta kaikkiaan mullistavaa ja yliluonnollista.

Jumala astui Paavalin elämään konkreettisella tavalla ja se hetki muutti kaiken, mitä Paavali oli siihen mennessä oppinut tai sisäistänyt. Myöhemmin hän toteaaakin mahtavasta taustastaan ja oppineisuudesta, että *hän lukee sen kaiken rosäksi Kristuksen tuntemisen rinnalla.* (Fil.3:8) – Tässä onkin ajatusta tämänkin päivän ylpeille ja uskonnollisille ihmisille. Tekemiset ilman Jeesuksen läsnäoloa ovat täysin turhia ja rosäksi luettavan arvoisia!

Paavali kertoo, kuinka hän matkalla Damaskokseen - keskipäivällä näki taivaalta leimahtavan valon. Hän kaatui maahan ja kuuli äänen;

'Saul, Saul, miksi vainoat Minua?'

Tämä ÄÄNI sai Paavalin havahtumaan oikeiden kysymysten äärelle: *"Kuka olet, herra?"* – ja *"Mitä minun pitää tekemän?"*

Jeesus puhui tässä ilmestyksessä Paavaliin ja antoi myös neuvot, miten tästä eteenpäin:

"Minä olen Jeesus Nasaretilainen, jota sinä vainoat." ... Herra sanoi minulle: 'Nouse ja mene Damaskoon, niin siellä sinulle sanotaan kaikki, mikä sinulle on tehtäväksi asetettu'.

Lisäksi Paavali tuli näkemättömäksi tuon kirkkaan valon vaikutuksesta ja hänet jouduttiin taluttamaan Damaskokseen. Siellä hän kohtasikin Ananias-nimisen, hurskaan ja lakia noudattavan miehen - niin kuin Herra oli hänelle ilmoittanut. – Tuo Jumalan armoittama mies astui Paavalin eteen sanoen;

'Saul, veljeni, saa näkösi jälleen'.

Ja heti Paavali näki jälleen. Ananias kertoi Paavaliin, miten Jumala oli valinnut juuri hänet työhönsä ja tänä päivänä näemme, miten paljon Paavalin kirjeet myöhemmin ovat lohduttaneet ja rakentaneet seurakuntia ympäri maailman ja ajasta aikaan!

"Sinä olet oleva Hänen todistajansa kaikkien ihmisten edessä, sen todistaja, mitä olet nähnyt ja kuullut."

Paavalin uskon tuleminen tapahtui siis näin ja Ananias kehottaa vielä Paavalia;

Ja nyt, mitä viivyttelet? Nouse, huuda avuksi hänen nimeänsä ja anna kastaa itsesi ja pestä pois syntisi.'

Tämän kaiken siis Paavali sai kertoa suurelle väkijoukolle – heidän itsensä järjestämässään tilaisuudessa! Jälleen kerran näemme, että pahan on palveltava hyviä tarkoituksia, silloin, kun Jumala ohjaa tilanteita!

Kaiken kärsimyksen ja koettelemusten keskellä Paavali osasi siis hyödyntää tilanteita evankeliumin sanalle ja kaikki tulivat tietämään, kuinka Jeesus muutti hänen elämänsä kertaheitolla! – Onkin hyvä miettiä, voisimmeko mekin hyödyntää eri tilanteita elämässämme Paavalin tavoin – kertoaksemme, kuinka olemme saaneet kohdata Jeesuksen Kristuksen. Niissä tilanteissa ei auta hurskastelut ja uskonnolliset rituaalit. On kerrottava todellisuuksista, joka muutti elämän ja sai havahtumaan, että Jeesus on ainut pelastuksen tuoja. Hän on kaiken täyttänyt puolestamme ja siksi saamme asettaa elämämme Hänen varaansa. Hänen armonsa turvin saamme tehdä parannusta ja vaeltaa uskovaisen tietä nöyryin mielin.

